

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXV.

XXIV. Beatum Augustinum tam in secundo, quam in primo Monasterio clericalem habitu[m] cæteris clericis canonicis secum degentibus communem induisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

CAPVT VIGESIMVM QVARTVM.

B. Augustinum tam in secundo, quam in primo monasterio clericalem habitum caterorum Clericorum Canoniceorum secum degentium induisse.

I.

Onstio ex superius dictis de vero, & proprio habitu clericorum canonicorum, qui cu Augustino in monasterio Episcopali communem vitam ducebant, difficile non erit ostendere, B. Augustinum etiam in Episcopali dignitate constitutum, communi habitu ipsorum clericorum usum fuisse, sicut communi in casa, cibo, ac potu cum illis utebatur. Nam ipsemet Augustinus de suo & suorum clericorum habitu differens, ita ad verbum scribit in ser. 2. de comm. vit. cleric. Nemo det birrum, vel lineam tunicam, nisi aliquis, nisi in commune, de communi accipiam mihi, nisi cum sciam, communi me habere velle, quidquid habeo. Nolo talia offerat sanctitas vestra, quibus quasi ego solus decerim utar. Offeratur mihi v. g. birrum pretiosum, si te decet episcopi, quamvis non deceat Augustinum, ad illi hominem pauperem, & de pauperibus natum. Ad id dicitur sunt homines, quia inveni pretiosas vestes, quibus non poteram habere, vel in domo patris mei, vel in illa seculari professione mea. Non decet, talem debere habere, qualem possum, si non habuerit, fratri meo dare, qualem potest habere presbyter, qualem potest habere decenter Diaconus, & subdiaconus, talem volo habere, quia in commune accipio si qui meliorem desidero, vendendo, quod & facere soleo, ut quanto vestis non potest esse communis, pretium sit commune. Hec Augustinus, quae qui legit, & non intelligit, illum in Episcopatu nullam propriam vestem habuisse, quae non esset communis omnibus Clericis, Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis, textum Augustini percipere non videtur. Et nihilominus non desunt, qui in omne latius se vertant, si quomodo valeant a germano, & legitimo sensu in contrarium, & a veritate prorsus alienum eadem verba detorque, inter quos iure merito numerari potest Ioan. Marquez cap. 7. §. 9. ubi suum Coriolanum secutus, duo dixit: Primum est, B. Augustinum birro peculiari, & sibi proprio, non autem birro communi clericorum, in Episcopatu usum fuisse, quod sine vlla probatione, sermonis gratia scribit. Secundum est, Beatum Augustinum in Episcopatu, etsi usum fuerit birro, non tamen usum fuisse veste lineae, neque vestes suas cum clericis communes habuisse, neque de communi accepisse. cui si obijciantur statim verba ipsius Augustini dicentis: Nemo det birrum, vel lineam tunicam, nisi in commune. Respondet, Beatum Augustinum

in illa communione non se ipsum, sed solos clericos concludere voluisse, nam laicos alloquebatur, ac moncbat, ne clericis aliquid in particulari tribuerent, sed omnia in commune conferrent, non quidem in commune sibi, sed solum suis clericis.

Hec responsio, vt liberè dicam, absurda est.

Primo namque si B. Augustinus, quando seculares monuit, ne aliquid suis clericis, nisi in commune conferrent, ab illa communitate seipsum discevit, quae obsecro erat communis vita, quam in Episcopatu cum ipsis clericis ducebat, & quam ob causam factus Episcopus voluit habere secum in domo Episcopi monasterium clericorum, vt communem vitam Apostolicam etiam in Episcopatu teneret, & quid plus habuisset in Episcopatu cum illo monasterio clericorum, tanto labore, & studio erecto, tanta diligentia custodito, vt non solum clericos ad communem vitam cogeres, sed etiam laicos, ne aliquid nisi in communi offerrent, publice in Ecclesia obsecraretur, quam sine huiusmodi monasterio, si communi vita alijs communitata, seipsum ab illa secerne, & nihil cum illis commune habere voluisset? bellum sanè signentium, sanctissimo illo Episcopo dignum, in quem illud Euangelium quadrasset: *Aligaus onera grauis, & importabilia, & imponunt eam humeros filiorum: ipse autem digito suo noluit ea monere.*

Secundo, B. Augustinus dicit: *Talem volo habere vestem, quia in communi accipio.* Ergo falsum est, quod soli clericis in communi acciperent vestes, non autem ipse Augustinus, nam illa duo sunt contradictoria in commune accipere vestes, & in commune non accipere, & inter ista non datur medium. S. Augustinus dicit, quia in commune accipio. Marquez dicit: Augustinus vestem in commune non accipiebat. Credamus igitur Augustinum.

Tertio, accipere dicitur relatiuè ad dare, B. Augustinus inquit: *talem volo habere vestem, quia in commune accipio.* Ergo quando dixit: *Nemo det birrum, vel lineam tunicam, vel aliquid, nisi in commune.* Ab illa communitate non excludit seipsum, vt hic autor de suo fingit. Alias quid, vel à quo accipiebat in commune, si nemo illi dabat in commune, sed soli clericis in commune dabatur, ipsi autem dabatur in particulari?

Quarto, si vestes non erant communes cum vestibus suorum clericorum, cur exhortans laicos, ad conferendum in commune, quidquid conferebatur, exemplificauit de suis vestibus, cum subiunxit, *de communi accipiam mihi ipsi, & iterum, quia in commune accipio?* Respondet Coriolanus, aut respondit ipse pro Coriolanum defendentes, qui iurunt: canonicos regulares obsecatos in suo sensu, & ignaros dictorum non solum Aristotelis, sed etiam Augustini, & omnium Philosophorum dicentium, exempla enim ponimus, non vta sint, sed vt sentiant addiscentes, falsò interpretantur, quod ibi B. Augustinus voluerit aliquid de suo habitu determinare.

nare. Nam prater quod illa verba sunt exemplificatiua, sed specificatiua, quod Coriolanus ignorare se finxit, ficandi gratia dixisset: *v. g. offeratur birrum.* &c. Vnde accepit Coriolanus, vel alto quouis Philosopho, quod exemplificare in vno contrario ad alteram naturam explicandam, vt v. g. excent ne ad declarandam naturam aquae? Illius vestes communes non habere commune, neque de communi modo de proprijs vestibus exemplificandum, quod non deberent dareticulari, sed solum in communi? nam sent laici illi respondere, secundum hunc, satis esse discipulis, si sint scilicet.

III.

Quinto, si vestes Augustini communes, sed illius tantum peculiari, dixit: *Nolo, alii mihi offerat sanctitas vestra, quibus ego solus decerim utar?* Nam daretur opinio, contrarium & abfolute debet baccitico, nimirum voluerat sanctitas vestra, quibus ego solus decerim illam opinionem, quae defendere nititur, omnes vestes Augustini, vt illis ipse solus sine decerim, sine per impossibile in decerit vt per nihil commune haberent cum vestibus Augustini.

Sextò, si vestes Augustini non erant communes caterorum clericorum, *si vestem volo habere, qualem possum, si autem non potest habere, qualem potest habere Diaconus, & subdiaconus, qualem potest habere presbyter, qualem potest habere decenter Diaconus, & subdiaconus, talem volo habere, quia in commune accipio si qui meliorem desidero, vendendo, quod & facere soleo, ut quanto vestis non potest esse communis, pretium sit commune.* Hec Augustinus, quae qui legit, & non intelligit, illum in Episcopatu nullam propriam vestem habuisse, quae non esset communis omnibus Clericis, Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis, textum Augustini percipere non videtur. Et nihilominus non desunt, qui in omne latius se vertant, si quomodo valeant a germano, & legitimo sensu in contrarium, & a veritate prorsus alienum eadem verba detorque, inter quos iure merito numerari potest Ioan. Marquez cap. 7. §. 9. ubi suum Coriolanum secutus, duo dixit: Primum est, B. Augustinum birro peculiari, & sibi proprio, non autem birro communi clericorum, in Episcopatu usum fuisse, quod sine vlla probatione, sermonis gratia scribit. Secundum est, Beatum Augustinum in Episcopatu, etsi usum fuerit birro, non tamen usum fuisse veste lineae, neque vestes suas cum clericis communes habuisse, neque de communi accepisse. cui si obijciantur statim verba ipsius Augustini dicentis: Nemo det birrum, vel lineam tunicam, nisi in commune. Respondet, Beatum Augustinum

Septimò, si birrum Augustini ita erant communes, vt nihil commune haberet cum clericis, cur dixit, se nollet, vt illi offerret, quo ipse solus deceret, quia & si forsitan decuisset Episcopi, neci decebat Augustinum? Per quam sententiam deducit Marquez, birrum Augustini proprium fuisse, vt cum birris clericorum nihil commune haberet.

Octauò, B. Augustinus dicit: *Si qui vestem (qua scilicet ego solus utar) desidero, vel facere soleo, vt quando vestis non potest esse communis.* Quae igitur confessione negari potest, illius vestes fuisse caterorum clericorum communes.

Nonò, Frater Iordanus de Saxonianne Marquez pro teste irrefragabili, ceptione maiore nobis opponit libro

nare. Nam præter quod illa verba Augustini non sunt exemplificatiua, sed specificatiua, ut patet, quod Coriolanus ignorare se finxit, esto exemplificandi gratia dixisset: v. g. offeratur mihi pretiosum birrum. &c. Vnde accepit Coriolanus ex Aristotele, vel alio quouis Philosopho, quod licitum sit exemplificare in vno contrario ad alterius contrarij naturam explicandam. ut v. g. exemplificare in igne ad declarandam naturam aquæ? sane si Augustinus vestes communes non habebat, neque in commune, neque de communi accipiebat, quomodo de proprijs vestibus exemplificauit, ad suadendum, quod non deberent dare vestes in particulari, sed solum in communi? nam statim potuissent laici illi respondere, secundum illud Euangelicum, satis esse discipulis, si sint sicut magister?

III. Quid, si vestes Augustini non erant communes, sed illius tantum peculiariter, cur quædam dixit: *Solo, alia mihi esse, at sanctitas vestra, quibus quasi ego solus decetius vtar?* Nam data veritate contrarie opinionis, contrarium & absolute, & simpliciter debet probari, nimirum volo talia mihi offerat sanctitas vestra, quibus ego solus vtar. Si quidem secundum illam opinionem, quam Marquez defendere nititur, omnes vestes Augustini tales erant, ut illis ipse solus decetius, huc decetius, sine perimpossibili in se teneret uti posset: cum nihil commune haberent cum vestibus clericorum. Sexto, si vestes Augustini non erant communes cum vestibus ceterorum clericorum, cur dixit: *Talem vestem volo habere, qualem possam, si non habuerim.* & *arrius dicit, qualem presbiter habet presbyter, qualem presbiter debet habere. Diuinus, & Sabastianus, talem volo habere, quia in commune accipio?* Quomodo possunt hæc conciliari, vestes Augustini tales fuisse, quales decetius ferre potuissent sui Presbyteri, Diaconi, & Subdiaconi, quia in commune accipiebantur, & vestes Augustini ita fuisse illius proprias, ut nihil commune cum habitu suorum clericorum haberent, neque decetius ab illis ferri potuissent?

Septimo, si birrum Augustini ita erat illius proprium, ut nihil commune haberet cum birris aliorum clericorum, cur dixit, se nolle, ut talem birrum illi offerret, quo ipse solus decetius uti posset, quia & si forsitan decuisset Episcopum, non tamen decebat Episcopum, ut per quam obsecro dialecticam deducit Marquez, birrum Augustini ita illius proprium fuisse, ut cum birris aliorum clericorum nihil commune haberet.

Octauo, B. Augustinus dicit: *Si quis meliorem vestem (qua scilicet ego solus vtar) uiderit, uendo, quod & facere soleo, ut quando vestis non potest esse communis, precium sit commune.* Quia igitur conscientia, qua fronte negari potest, illius vestes fuisse eum vestibus ceterorum clericorum communes?

Nono, Prater Iordanus de Saxonia, quem Iohannes Marquez pro teste irrefragabili, & omni exceptione maiore nobis opponit libro quarto, cap.

decimo quarto de communitate vestium inter alia hæc scribit: *ex quibus expresse apparet, quod de intentione præceptorum nostri est, quod in vestitu prouid. ut debet fratribus de communitate, sic enim & idem in scripto seruauit, sicut ipse in serm. de communi vita clericorum, qui incipit: Charitati vestra dicit. Nemo, inquit, est birrum, vel lineam uel tunicam, nisi in commune. De communi accipiam & mihi, cum sciam me commune habere uelle, quidquid habeo. Nolo talem offerat sanctitas vestra, quibus quasi ego solus decetius vtar. Hæc ille.*

Denum si Augustinus in Sede Episcopali cutella nigra zona pellicea præcincta utebatur, quid commune habebat in domo Episcopi cum suis Clericis?

IV. Verum præter hanc primam rationem ex supradicto textu Augustini deductam, quæ demonstratiua est, & insolubilis, potest alia ratione ex alijs Augustini verbis deprompta eadem ueritas confirmari. Nam B. Augustinus factus, se factum Episcopum, cum non potuisset in primo monasterio consuetudinem uitæ communis retinere, ob frequentiam secularium, qui ad illum accedebant, uoluisse habere in domo Episcopi monasterium, ut cum clericis uitam communem retineret. Possidius quoque scribit cap. 25. *Cum ipse semper clericus uita esset uero, ac mensa, sumptibusque communibus abesset.* Hinc uero argumentum efficax deducitur, ad probandum, quod uel habitus Augustini in Episcopatu esset idem cum habitu eorundem clericorum illi conuenientium, uel quod habitus clericorum idem esset cum habitu Augustini, quod in idem omnino recidit. Et se quæda deducitur ex generalis, & uetustissima quadam regula Sacrorum Canonum, quæ iubet eos, qui Episcopis in suis domibus Episcopalibus sociantur, eisdem professionis, & habitus cum eisdem Episcopis esse oportere, quæ regula generalis est, ut dixi, & uetustissima in Concilio Chalcedonensi actione 9. promulgata, & refertur à Gratiano cap. in nona 16. q. 7. & licet Concilium Chalcedonense paulo post mortem B. Augustini fuerit celebratum, tamen cum fuerit œcumenicum, indicat, fuisse morem uetustissimum totius Ecclesiæ Catholice, ut qui cum Episcopis morabantur, eisdem habitus, & professionis cum illis essent. Omitto Innocentium III. in cap. Deus qui. de communi uita clericorum, ubi hanc regulam etiam ad monachos cum Episcopis morantes extendit, quos uult saltem in habitu exteriori cum illis conformari, quoniam dici posset, huc canonem multis seculis post ipsum Augustinum conditum fuisse. Quapropter cum ex allegato serm. 2. de communi uita clericorum aperte constat, habitum uel ualem clericorum cum Augustino in Episcopali domo commorantium fuisse birrum, & lineam tunicam, conficiens est, ut dicamus, eundem fuisse habitum illorum clericorum, & ipsius D. Augustini. Quæ ratio potest ab opposito magis declarari, & robotari. Si enim B. Augustinus professione, & habitu fuisse mona-

174

chus, vel eremita, & in domo Episcopi cucullam nigram zona pellicea præcinctam induisset, fundaturus in domo Episcopali monasterium Religiosorum secum uiuentium, ut prioris uitæ institutum etiam factus Episcopus teneret, non monasterium clericorum, sed monachorum, vel eremitarum instituendum curauisset. Verum Augustinus factus Episcopus monasterium clericorum, non monachorum, vel eremitarum instituit, ut illemet in serm. 1. & 2. de communi uita clericorum fatetur. Ergo Augustini habitus non monasticus, non eremiticus fuit, sed clericalis.

V. **S**CIO, respondere Ioannem Marquez, & alios nonnullos, clericos illos cum B. Augustino in domo Episcopali uiuentes magna ex parte fuisse Eremitas, quos B. Augustinus ex dispensatione ad clericatum promouit, & cum alijs clericis in domo Episcopali locauit, quemadmodum & D. Fulgentius in Sardinia monachos simul cum clericis iunxit. Sed hæc uoluntariè dicuntur, & contra rationem, & contra uisum B. Augustini, & cõtra usum Ecclesiæ. Primò, quia à seculo non est auditum, quòd monachi vel eremite, etiam postquam ex generali dispensatione omnes facti sunt clerici, consueuerint assumi in Canonicos cathedralium clericorũ siue regularium, siue secularium, nec contrarium dicentes aliquod exemplum pro illorum sententia proferunt, nec proferre possunt. Dixi autem notanter non consueuisse monachos, multò minus eremitas assumi in Canonicos cathedralium clericorum regularium, siue secularium, propter duo. Primò, quia licet in quibusdam Ecclesijs cathedralibus olim legamus adiunctos monachos Canonicos, ut in Lateranensi, & in Ticinensi D. Petri in celo aureo, & in Mediolanensi D. Ambrosij, & Cantuariensi S. Saluatoris, tamen illi monachi nõ assumebantur in Canonicos. Secundò hoc dixi propter quendam monasteria monachorum, quæ autoritate Pontificia erecta fuerunt in Cathedralibus, ut Conuentrense in Anglia, in ijs enim perierauerunt Monachi loco Canonicorum. Ceterũ in cathedralibus clericorum, qualis erat Ecclesia Hipponensis, non legitur vnquam consueuisse monachos, vel eremitas assumi in Canonicos dictarum ecclesiarum cum clericis siue regularibus, siue secularibus, ita vt facerent vnum collegium cum illis. Secundo principaliter, quia siue in illo collegio Augustiniano essent clerici ex eremitis assumpti, siue non essent, B. Augustinus illorum habitus non meminit, sed solum birri. & tunice lineæ, qui erat habitus clericorum Canonicorum. Quare aut in illo collegio nulli clerici eremite erant, vel deferebant communem habitum aliorũ clericorum. Quod etiam asserunt de D. Fulgentio, ad rem non facit: quia aliud est Episcopum exilio damnatũ clericos, & monachos profugos, & exules in vna & eadem domo colligere, aliud est Episcopum in sua Ciuitate monachos, & clericos diuersorum institutorum in eodem monasterio, ac

etiã collegio suæ cathedralis simul iungere: quod, vt dixi, à seculo nunquam fuit auditum.

Tertio principaliter confirmatur eadem ueritas alio testimonio eiusdem D. Augustini in epist. 248. ad Sapdam virginem sanctimonialem, in qua fatetur Augustinus, se tunicam ab illa dono transmissam accepisse, & in diuise, quam cum ipsa Germano suo Diacono ecclesiæ Carthaginensis fecisset, & ille morte præuentus eam accipere non potuisset, B. Augustino transmissit, rogans, ut loco fratris defuncti eam indueret. Libet illius epistolæ primordia hic describere, quòd ad hanc ueritatem illustrandam mirificè iuuent. Exemplum epistolæ est. *Domina religiosissima, & sancta filia Sapda Augustinus in Domino salutem. Accepi, quod de tuius, & ipsi laboribus manuum tuarum me accepisse uoluisse, ne te grauius contristarem, quam potius consolandam uiderem: prosertim quia hoc tuum non paruum deperisti esse solatum. si eam, quam Germano tuo sancto Dei ministro seceras tunicam, ego indueret, cum iam à terra meritorium recedens, nullum rebus corruptibilibus indigeret. Feci ergo quod desiderasti, & qualescunque hoc exissima ueris, vel quantuncunque solatum, tu erga fratrem peritorem non negaui. Misam abs te tunicam accepi, & quando hac ad te scripsi, eam me uisitare iam speraui. Bona animo esto, sed multo melioribus, multaq; maioribus consolationibus utere, ut nubilum tui cordis humana infirmitate contrallum sereneret auctoritate diuina, & perseveranter ita uiuas, ut cum fratre uiuas: quoniam sic mortuus est tuus frater, ut uiuas. Est quidem materia lachrymarum, quòd Germanum dilectorem tuum, & teque plurimum pro tua uita, & sacra uirginitate profissionem reuerentem Diaconum Carthaginensis Ecclesiæ non uides, si cui solebas iurare, exeuitem, & in sui Ecclesiastici officij strenuitate uersantem &c.* Hæc Augustinus, que nostram asserionem de clericali habitu illius, & cum habitu cæterorum clericorum communi extra omnem dubitationem ponunt. Si quidem constat, quæcunque fuerit, illam tunicam pro clerico, & diacono Ecclesiæ Carthaginensis factam, & nihilominus B. Augustinum illam accepisse, & induisse sine scrupulo, vel hæsitatione. Vnde necesse est dicere, B. Augustinum nõ cucullis monasticis usum, sed tunicis, & uelibus communibus, quibus ceteri clerici non solum Hipponensis, uerum etiam Carthaginensis Ecclesiæ uti consueuerant.

P. Ostremo loco confirmari potest eadem ueritas VII. ex Decreto fel. record. Sixti IV. in præfatione relato, in quo prohibet disputare, an præter habitum dignitatis Episcopalis B. Augustinus alienum habitum gestauerit, uel alienæ professioni se subiecerit. habet enim hæc uerba maximi ponderis in causa, quam agimus. *Nos attendentes, quòd dicitur in Ecclesia lumen Augustinum præter Episcopalis dignitatis habitum, alium gestasse, aut aliena professioni se subiecerit, aut affirmare, aut negare ad rem non pertinet, nisi quantum &c.* In his uerbis Pontifex duo proccertis, & ueris supponit, & vnum prohibet. Primò, quòd supponit, est, esse in Ecclesia Catholica cer-

tum

tum habitum ordinariũ dignitatis Episcopalis. Secundum est, B. Augustinũ esse professioni ordinariæ dignitatis & gestasse habitum ordinariũ dignitatis. Quod autem prohibet in disputare, est, an B. Augustinus alienum gestauerit, uel alienæ professioni se subiecerit tertium, quòd habitum clericorum ordinariũ gestauerit, & clericus Canonicus fuerit. Nam ordinariũ dignitatis Episcopalis est habitus linethetum: unde Episcopi cum de dignitate inuestiunt, rochetum induunt etiam ordinariã dignitatis Episcopalis in primitijs Ecclesiæ, & temporibus erat professio clericorum Canonicorum Episcopi olim erant Clerici Romanus cap. dilectissimi, & tota causa fessio uero eremitica, & monastica a professione Episcopali, ex sua institutione quænter habitus monasticus extrahitur Episcopali: quòd si aliqui Episcopi cum habitu induunt, hoc est ex dispensatione, sicut ex accidenti, & ex hoc est, ut monachi assumantur in clericos, & ex ijs, quæ conueniunt Episcopali solum per accidens, & ex dispensatione inserti, quòd professio dignitatis Episcopalis, qui tali dignitati proprie, & nit, sit professio monastica, uel habitus. Et quod hæc fuerit mens Pontifex potest ex eo, quia ex vna parte interdicitur Eremitis Ordinis D. Augustini in generalibus, contendere, an B. Augustinus professioni se subiecerit, uel habitum induerit. Verum ex parte Canonicorum non omnibus Canonicis Regibus habitus disputare, an B. Augustinus professioni se subiecerit, uel an habitum clericalem extiterit, uel an habitum Canonicorum portauerit, hoc enim certo supponebat, sed solum Canonicis in his hoc interdixit, ad occasionem inter personas ecclesiasticas, & regandas.

CAPVT VIGESIMVM QVINTVM

Ostenditur, B. Augustinum quam Eremitam suum habitum Eremitarum & primus aut or habitus Eremitarum indic

tum habitum ordinariū dignitatis Episcopalis, & certam professionem ordinariā dignitatis Episcopalis. Secundum est, B. Augustinum se subiecisse professioni ordinariā dignitatis Episcopalis, & gessisse habitum ordinariū dignitatis Episcopalis. Quod autem prohibet in disputationem reuocare, est, an B. Augustinus alienum habitum gesserit, vel alienā professioni se subiecerit. Ex duobus verò, quæ Pontifex pro veris supponit, sequitur tertium, quod habitum clericorum Canonicorum ordinariū gesserit, & professione clericus Canonicus fuerit. Nam ordinariū habitus dignitatis Episcopalis est habitus lincus, seu rochetum: unde Episcopi eam de dignitate Episcopali induunt, rochetum induunt: professio etiam ordinariā dignitatis Episcopalis præsertim in primitiua Ecclesia, & temporibus B. Augustini erat professio clericorum Canonicorum, quia omnes Episcopi olim erant Clerici Regulares cap. scimus cap. dilectissimis, & tota causa 12. q. 1. Professio verò eremitica, & monastica aliena est à professione Episcopali, ex sua institutione, & consequenter habitus monasticus extraneus est ab habitu Episcopali: quod si aliqui Episcopi monasticum habitum induunt, hoc est ex dispensatione, & ex accidenti, sicut ex accidenti, & ex dispensatione est, ut monachi assumantur in clericos, & Episcopos, & ex ijs, quæ conueniunt Episcopali dignitati solum per accidens, & ex dispensatione, non potest inferri, quod professio dignitatis Episcopalis, & habitus, qui tali dignitati proprii, & per se conuenit, sit professio monastica, vel habitus monasticus. Et quod hæc fuerit mens Pontificis, colligi potest ex eo, quia ex vna parte interdixit omnibus Eremitis Ordinis D. Augustini in generali, & vniuersali, contendere, an B. Augustinus monasticæ professioni se subiecerit, vel habitum monasticum induerit. Verum ex parte Canonicorum Regularium non omnibus Canonicis Regularibus prohibuit disputare, an B. Augustinus professor Ordinis clericalis extiterit, vel an habitum clericorum Canonicorum portauerit, hoc enim implicite pro certo supponebat, sed solum Canonicis Lateranensibus hoc interdixit, ad occasiones iurgiorum inter personas ecclesiasticas, & regulares amputandas.

CAPVT VIGESIMVM
QVINTVM.

Ostenditur, B. Augustinum nunquam Eremitam fuisse, nec habitum Eremitarum induisse: Et primus autor habitus Ordinis Eremitarum indicatur.

Vod in hoc capite asserimus, & probare intendimus, non est, B. Augustinum Ordinis, Eremitici autorem, vel fundatorem non fuisse, nam de hoc nihil nunc asserimus, vel negamus: sed hoc solum intendimus, B. Augustinum professioni Eremiticæ, aut alij cuius, præter clericalem, se minime subiecisse, & consequenter nullum habitum regularis Ordinis præter habitum clericalem vilo vnaquam tempore induisse. Non enim hæc duo se inuicem necessariò consequuntur, fundare aliquod monasterium, vel Ordinem instituire, & illius institutum profiteri, & potuit B. Augustinum, aut quibus alius illorum temporum Episcopus monasteria fundare, & Ordines monasticos instituire, & leges illis præscribere, nec tamen necesse erat eiusmodi institutum illos profiteri. In nostra verò assertionem probanda supposita veritate eorum, quæ hæcenus dicta sunt multo labore opus non erit. Nam si fuit cremita, vel monachus, vel talis fuit ante presbyteratum, & hoc dici non potest, quia ostensum est, B. Augustinum vsque ad presbyteratum laicalem vitam inter laicos duxisse: vel in presbyteratu, & hoc etiam tingi non potest, quia factus presbyter seminariū clericorum instituit, & nō in Eremito, sed intra Ecclesiam parochialem, siue in orto illi conuogio cū Dei seruis vixit secundum modum, & regulam sub Sanctis Apostolis constitutam, vt Possidius cap. 5. scribit. Neque tandem in Episcopatu, quia factus Episcopus, statim voluit habere in domo Episcopi monasterium clericorum, cum quibus communē vitam duxit, ex serm. 1. de communi vita clericorum, neque vllus est, qui asseret, B. Augustinum, postquam factus fuit Episcopus, alienæ professioni se ipsum subiecisse.

Et ad hominem potest ratio confirmari ex Iohanne Marquez cap. 7 § 4. vbi ait, nullum Episcopum posse alicuius regularis ordinis institutum assumere, vel profiteri, quod quanquam non sit vniuersaliter verum, & contrarium suadeant exempla S. Thomæ Cantuariensis, & S. Hugonis Episcopi Gratiopolitani, quæ referunt Eduardus in vita eiusdem S. Thomæ apud Surium sub die 26. Decembris, & Baronium tomo 12. sub anno 1162. & 1164. & D. Antoninus 3. par. Historiali tit. 18. in principio: tamen sufficit ad firmandam hanc veritatem, quod B. Augustinus eremiticam profiteri non potuit post suam assumptionem ad Episcopatum.

De habitu verò eadem ratio militat, quia si habitum eremiticum induit, vel ante presbyteratum, vel in presbyteratu, vel in Episcopatu: & non potest dici primum, quia ante presbyteratum cum esset laicus, nullum regularem habitum induit: neque secundum, quia factus clericus, & presbyter induit habitum clericorum, nō monachorum, vel eremitarum: multo minus potest dici tertium, vt patet.

Sed

gere: quod, im.
eadem veri-
Augustini in
rimonialem,
m ab illa do-
quam cum
Cartaginē-
am accipere
it, rogans, vt
bet illius epi-
ad hanc veri-
xemplum e-
nlla sita Sapi-
quod de iustu
epise voluisti
insolendam vi-
uum de putasti
nō Deo man-
am à terra na-
libus indiget
e hoc existima-
ga fratrem pe-
ccipi, & quan-
peram. Dico a-
rioribus conio-
anana infirmi-
ina, & perse-
cutionem sic mor-
nateria lachry-
m, sequē pluri
professione reu-
sa non vides, se-
sui Ecclesiasti-
Augustinus, que
bitu illius, &
comuni exi-
quidem con-
pro clerico, &
ctam, & nihil-
esse, & induisse
necessē est di-
nasticis vsum,
quibus ceteri
um etiam Car-
nt.

eadem veritas
in præfatione
in præter habi-
stinus alienum
fessionem se subie-
mi ponderis in
es, quod clarissi-
Episcopalis dig-
na professioni se
em non pertinet.
ntifex duo pro-
ohibet. Primò,
Catholica cer-
tum